

HET LEGE HUIS

Ander werk van Unni Lindell

Het dertiende sterrenbeeld

Dromenvanger

De rouwmantel

Nachtzuster

Roodkapje

Zwanenmeer

Honingval

Boeman

Suikerdood

Duivelskus

Doodsbruid

Ik weet waar je woont

De drone

UNNI LINDELL

Het lege huis

Vertaald door Kim Snoeijing en Janke Klok

'VOLT

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Eerste deel: De zus staat voor het raam

Tweede deel: Norwegian haiku

Derde deel: De zeepkoker

Vierde deel: Terreinvariaties in zee

Het heden voelde als een geschiedenis die Teddy altijd bij zich droeg. Een valse geschiedenis, net als de gekleurde kralen in de caleidoscoop die hij op zijn negende had gekregen. Hij herinnerde zich de magie wanneer hij aan de ronde schijf draaide en het patroon van de kralen veranderde. Op een dag zei zijn oma dat wat hij zag niet echt was, dat het een illusie was. Hij wist niet wat dat woord betekende en daarom maakte hij, zodra ze weg was, de caleidoscoop met een scherpe schaar open. Het was hem ten slotte gelukt de harde kartonnen rand van de onderkant af te trekken en hij had de paar kralen gevonden. Hij was teleurgesteld. Het had hem geleerd dat je niet altijd zag wat je dacht te zien. Er zaten slechts vijf kralen in de kijker. Maar het leken er veel meer en ze lieten een hele hemel van sterren in prachtige kleuren zien.

DE ZUS STAAT
VOOR HET RAAM

EERSTE DEEL

1

Esme Madsen liet haar zware armen langs haar lichaam vallen, boog naar voren en keek door het raam. Ze bleef een meter van het aanrecht vandaan zodat ze haar niet zouden zien, mocht er iemand de tuin in komen. De haag langs de weg wierp zwakke schaduwen op het avondgroene gras. Het was maar een afstand van tien meter, maar de haag was zo hoog dat niemand eroverheen kon kijken. Ze bevond zich illegaal in een huis dat in de zomer onbewoond was, bij mensen die ze niet kende. Een vlieg zoemde op de vensterbank, de verf bladderde af. Er stonden potten met cactussen in de gootsteen. De bewoners zouden lange tijd wegblijven. Wanneer je cactussen in een bak met water zette, zei dat genoeg. Ze had een kopie van de sleutel van dit huis laten maken en hem goed bewaard. Jaren geleden had ze hier schoongemaakt. Het bordje bij de voordeur dat aangaf dat er een alarmsysteem was, diende slechts ter afschrikkung, dat was altijd al zo geweest.

Het geluid van de vlieg was irritant. Het was een dik insect. Ze was hier in haar eentje en had geen zin in het gezelschap van een vette vlieg. De voordeur zat op slot.

Beneden in de kelder werd een man gevangengehouden. Hij leek op een personage in een spel, lag in een plas van zijn eigen bloed, op het stuk plastic op de betonvloer.

Ze trok de wegwerphandschoenen beter aan, schoof het mutsje op haar hoofd recht en tuurde naar het gazon. Hansi had haar een mes gegeven voordat hij naar het grote huis was vertrokken om te gaan slapen. Soms sliep hij overdag en werkte hij tot laat op de avond. En 's nachts reed hij haar naar haar flat zodat ze haar kat eten kon geven. 's Nachts' betekende rond een uur of twee,

midden tussen laat en vroeg, als de mensen terug waren van een avondje stappen in de stad en voordat de krantenjongens verscheenen.

Esme was bekaf, op zich niet vreemd, ze had op een divan hier in de woonkamer geslapen, vlak bij de boekenkast, niet zichtbaar door de kier in de gordijnen. Maar het waren telkens slechts korte tukjes geweest, ze sliep licht want ze hield de wacht.

Een straal avondzon scheen door een van de appelbomen. Het was een onnatuurlijk mooi licht, dat meteen weer verdween. Ze had hetzelfde gevoel als wanneer ze in een kerk was: verkéerde plek. Want vaak ging ze die heilige ruimte binnen als ze op een of ander kerkhof op verkenningstocht was en de kerkdeur openstond – een rustig moment op de eerste rij was niet te versmaden. Daarna liep ze dan langzaam met haar zware lichaam over de looppaden tussen de grafstenen. De stenen waren haar missie, daar moest ze een opdracht uitvoeren. Alles werd genoteerd in een oranje notitieboekje. Ze was aangekomen; tijdens het lopen schuurde de stof van haar jurk over haar heupen, de mensen keken vol walging naar haar. Daarom droeg ze haar oude wandelschoenen, om haar tred lichter te maken. Het lag vast aan de leeftijd, maar ook aan de genen. En aan het eten. Hansi was ook niet echt slank, maar bij mannen waren de kilo's anders, waren het meer spieren. Hansi schoor zich kaal, om geen DNA-sporen achter te laten. Ze wist hoe voorzichtig je moest zijn, zij was altijd degene die na afloop alles desinfecteerde, daar was ze goed in. Een paar keer had Hansi er te veel tijd overheen laten gaan, en dan ging de zoetige stank over in een citrusachtige geur. Maar diep in haar ziel rustte iets anders: het kind dat ze was geweest en het tweede kind, en het derde kind, voordat haar de tijd was ontnomen en ze de kinderen had vervangen door poppen.

2

Sonja Jansen legde haar hoofd in haar nek en keek omhoog naar het keukenraam, want terwijl ze op haar hurken de watersproeier in de tuin van de buren aanzette, hoorde ze opeens een dof geluid, als een klap tegen het glas. Haar ogen ving een beweging op, als een donkere vleugel verborgen achter het raam: een oudere dame; een breed voorhoofd, ogen en iets turkoois kleurigs, een hoofddekse. Er waren vreemden in het lege huis. Ze rechtte haar rug, kwam met een ruk overeind, veegde haar bruine haar opzij en hield een hand boven haar ogen tegen de zon.

De weerspiegeling van de twee appelbomen vormde schaduwplekken op het glas, maar er was geen wind, dus de takken en de bladeren hingen stil. Iemand in de keuken stond haar in de gaten te houden. Ze had geen sleutel, ze hoefde immers alleen maar voor de tuin te zorgen. Waren de buren eerder van hun vakantie in Australië thuisgekomen? Of was er iemand anders binnen? Een familielid misschien?

Het bruine huis was niet helemaal bruin. De beits was hier en daar van de planken afgebladderd. Sonja woonde in net zo'n huis aan de andere kant van de haag van bottelrozen, maar dat had haar vader grijs geschilderd. Dit soort eengezinswoningen stonden keurig naast elkaar langs de straat, als dominostenen, in een scheve hoek naar de weg toe. Een beetje functionalistisch, uit de jaren zestig.

Ze liep het trapje onder het overhangende dak op en belde aan.

Legde haar handen op de leuning en keek door het keukenraam naar binnen, maar nu zag ze niemand. Vroeger, toen haar oude burens hier nog woonden, was ze bevriend geweest met de dochter. Ze bleef staan luisteren. Hoorde ze daar binnen voetstappen, of was het alleen maar haar hart dat bonkte? Niemand deed open. Ze legde een hand op de klink en rukte aan de deur.

Esme Madsen stond in het tochtalletje. Ze had zich zo snel mogelijk teruggetrokken, maar het meisje in shorts en zonnetopje had haar gezien. Het magere meisje had omhooggekeken op het moment dat Esme de vlieg doodsloeg. De bruine paardenstaart had heen en weer geslingerd. Vervolgens had ze aangebeld en nu rukte ze aan de deurklink. Ze kon niet naar de keldertrap lopen, want misschien was het meisje al achter het huis en er zat een kier tussen de gordijnen van de woonkamer. Dan zou het meisje haar kunnen zien. Esme stond naar zichzelf te kijken in de oude wandspiegel. Het zilver van het spiegeloppervlak had vlekken van ouderdom, het was ongetwijfeld een erfstuk. Ze luisterde. Alles was stil. Meisjes die tuinen binnenliepen, zulke verstoringen waren gevaarlijk, ze zou eens moeten weten wat er met haar kon gebeuren.

3

Sonja startte de grasmaaier. Achter het huis was schaduw, een koele deken over haar blote huid. De bottelrozenhaag verspreidde een zoete bloemengeur. Haar voeten werden al snel koud, ze had schoenen moeten aantrekken. Nu, in de avond, was het gras vochtig. Misschien had ze het verkeerd gezien. Misschien had er niemand voor het keukenraam gestaan. Ze was voor twee vakken gezakt, de examenfeesten waren heftig geweest, veel te veel alcohol, ja, zelfs drugs. Misschien waren haar hersenen nog steeds sloom. Toch waren haar ouders ermee akkoord gegaan dat ze alleen thuisbleef. Ze moest blokken, ze zou in augustus herexamen doen.

Esme stond nog altijd in het tochtalletje. Nu hoorde ze de grasmaaier achter het huis. Het was hondsbrutaal om na negen uur 's avonds gras te maaien. De jeugd van tegenwoordig had geen manieren. Ze streek over haar brede voorhoofd en duwde een paar haren onder het mutsje. Het zweet onder haar oksels rook scherp. Haar platte gezicht drukte verbeterheid uit. Haar wenkbrauwen waren grijs en groeiden bijna aan elkaar. De huid op haar wangen vertoonde rode vlekken, dat gebeurde wanneer ze boos of bang was. Haar beeld vervloeiide, als water, maar als ze een beetje heen en weer bewoog, was er een punt waarop ze de pijn kon voelen. Want het bloed had afgelopen nacht door de wasruimte gespoten; gelukkig had Hansi een stuk plastic op de vloer gelegd. Het bloed stroomde daar beneden nog steeds in dunne strepen, vorm-

de een patroon, leek op de vleugels van een vlinder. Hij was nog niet dood. De schoonmaak na afloop werd altijd aan haar overgelaten en het plastic maakte het werk makkelijker, ze hoefde de betonvloer niet te schrobben en kon zich op de wanden concentreren. Waarom vermoordde hij hen niet gewoon meteen? Maar Teddy eiste vast en zeker dat ze eerst informatie vrijgaven.

Esme ging aarzelend de woonkamer binnen. Telkens als ze de meubels zag schrok ze, want ze stonden nu anders, ja, het waren immers ook niet dezelfde meubels. De geur was ook vreemd, lichter, hoewel het hier bedompt was. Door de kier tussen de gordijnen zag ze de blauwe tuinbank en de gele tafel. En er hing iets in de boom ernaast. In elk geval bewoog daar iets. En het waren geen bladeren.

Toen zag Sonja het. Het kelderraam in de grondmuur was aan de binnenkant met bruin pakpapier dichtgeplakt. Dat was gisteren niet zo geweest. Ze zette de grasmaaier in z'n vrij, deed een paar stappen naar achteren en keek naar de voorgevel. De kier tussen de gordijnen was nog even groot. Ze liep naar het raam, legde haar handen om haar gezicht en keek naar binnen. Toen ging de motor uit en ze draaide zich om. Op dat moment hoorde ze het, een geluid. Gejammer. Ze liep achterwaarts bij het raam vandaan en keek naar het luik in de kelder muur.